

Zjavenie apoštola Jána, kap. 1, 9 – 20

Ja Ján, váš brat a druh v osude, ktorý je s vami spojený v skúškach duše, ktorý s vami usiluje o vnútorné kráľovstvo a znáša všetko trpké, tak ako nám to dáva Ježiš Kristus, ja som bol na ostrove Patmos, vedený slovom Božím a svedectvom pre Ježiša. Bol som vynesенý do nebies v deň Pána, a počul som za sebou mohutný hlas, ako by trúbili poľnice, volajúce: „Čo vidíš, píš do knihy a pošli to siedmim zborom: do Efezu, do Smyrny a Pergama, do Tyatiry, do Sárd, do Filadelfie a do Laodicey.“

Chcel som vidieť hlas, ktorý hovoril so mnou. A obrátil som sa a videl som sedem zlatých svietnikov a uprostred tých siedmich svietnikov kohosi ako Syna človeka: oblečeného do rúcha až na zem, prepásaného cez prsia zlatým pásom, jeho hlava a vlasy boli biele ako biela vlna, ba ako sneh. Jeho oči ako plameň ohňa, a jeho nohy podobné kovu očistenému vo vyhni, a jeho hlas ako šum mohutných prúdov vôd. Vo svojej pravej ruke mal sedem hviezd a z jeho úst vychádzalo čosi ako ostrý, dvojsečný meč a jeho tvár svietila, ako keď slnko svieti všetkou svojou silou.

A keď som ho uvidel, padol som k jeho nohám a bol ako mŕtvy. On však položil na mňa svoju pravicu a povedal: „Neboj sa! Ja som prvý a posledný a živý. Bol som mŕtvy – a hľa, živý som po všetky okruhy vekov a moje sú kľúče k ríši smrti a tieňov. Napíš, čo si videl: to, čo je, aj to, čo sa má stať v budúcnosti. Tajomstvo siedmich hviezd, ktoré si videl v mojej pravici, a tajomstvo tých zlatých svietnikov. Sedem hviezd sú anjeli siedmich zborov a sedem svietnikov je tých sedem zborov.“

Milí priatelia,

čo by sa stalo s človekom, ktorý by náhle za sebou počul „mohutný hlas, ako by trúbili poľnice“? Prvá reakcia iste je, že sa zľakne a celý stuhne, pretože nevie, čo sa deje. Zľakne sa možno tak silne, že mu zmrzne krv v žilách. Teraz sa ukáže, akú má vnútornú silu, či je schopný sa vzchopiť a prekonať zľaknutie. V tú chvíľu ho hlas môže prebudiť pre inú skutočnosť a on sa obracia, ako to urobil apokalyptik – a žasne. Vníma niečo, čo je úplne iné než všetko, čo doteraz poznal. Vníma niečo, čo v sebe má poriadok a veľkosť, silu a život, čo je úplne dokonalé. Tu sa zľakne ešte raz, lebo cíti, že je sám neusporiadaný a malý, slabý a ako mŕtvy. Po druhý raz je nutné sa vzchopiť a prekonať zľaknutie. Keď sa to podarí, hlas sa zmení, znie láskyplne a posilňujúco: „Neboj sa, ja som prvý a posledný a živý.“ A teraz ten človek vie, že stojí zoči-voči tomu, čím sa má sám v budúcnosti stať.

Podobný zážitok mali v starých dobách všetci tí, ktorí hľadali vyššie poznanie, a nielen poznanie v dnešnom zmysle, ale také, ktoré človeka naozaj premení. Na tejto ceste musel dotyčný prejsť chvíľou, kedy sa mu jeho doterajší život zjavil ako neskutočný, len zdanlivý a bez pravej sily, tak, že sám seba vnímal ako mŕtveho. Keď bol na tú chvíľu správne pripravený, keď cítil v srdci rozhorený oheň ducha, potom vyšiel z tohto okamihu ako znovuzrodený. Celý svet sa mu zjavil inak a vedel uchopiť život novou silou.

V dnešnej dobe počúvame hlasy, „ako by trúbili poľnice“. Volajú: Dajte si pozor, blíži sa neviditeľný nepriateľ! Ide o život a o smrť! Mnohý človek z tohto volania stuhne. Zmrzne mu krv v žilách. Cíti sa bezmocný. Aj spoločenský život stuhol a akoby zamrel. Kto takto volá? Nemáme počuť cez hlasy, ktoré sú v popredí, iný, významnejší hlas, ktorý nás vyzýva: Skúmaj, čo v tvojom živote má v sebe silu a ozajstný život a čo nie? Čo slúži len osobnému pôžitku a čo pokroku sveta? Čo bude mať význam, aj keď ty a celý svet pominie? Áno, ide o život a o smrť, ale v úplne inom zmysle. Keď vlastný život vnímame ako predchnutý smrťou, keď sami seba vnímame duchovne ako mŕtvych, budeme hľadať toho, ktorý nás môže prebudiť k novému, vyššiemu životu. A nie je ďaleko. Žije v každom pravom prežívaní Krista v nás, lebo on je „prvý a posledný a živý“. Potom sa nám zjaví celý svet inak a vieme uchopiť život novou silou. Môžeme byť vďační, že žijeme v dobe, ktorá nás vyzýva k neúnavnému hľadaniu zmyslu života. Aj keď je život v takejto dobe ťažký, plod tejto skúšky už nestratíme.

Áno, staň sa tak.

Frank Peschel